

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Metaphysicam, id est, Scientiam de Ente incorporeo, seu
transnaturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

II. Argumenta contraria soluuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95247](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95247)

est sola indiuisio : Cum ergo indiuisio sit negatio diuisionis, sanè vnitas in sola negatione consistit. Explicatur : eo ipso quòd rem esse cognitam sit esse representatam, cognitio in sola obiecti representatione consistit : igitur eo ipso, quòd rem esse vnā sit esse indiuisā, vnitas in sola indiuisione, & negatione consistit. Secundò probatur assertio : quia si vnitas non consistit in sola negatione diuisionis, vel consistit in conceptu positio ab ente distincto eam negationem fundante, vel in ipso ente, & ea negatione; aut, quod recidit in idem, in vtriusque complexione. Non primum, quia sicut rationalitas non fundat risibilitatem per prædicatū à se distinctum, sed per seipsam; aliās eiusmodi prædicatū per aliud, & sic vltius fundaret; vnde absque vlla necessitate, aut vtilitate processus in infinitum prædicatorum : ita similiter entitas rei per seipsam seorsum à quouis alio indiuisiōnem fundat. Secundum autem dici non potest, quia materia v. g. est vnum cum forma vnitate compositionis, quin eiusmodi vnitas, siue vnio sit materia simul cum modo inter eam, & formam in-teriecto, sed potius solus eiusmodi modus materiæ & formæ indifferentiam determinans, vt exploratum est : ergo similiter vnitas alicuius entis erit non complexum entis, & negationis superaddita, sed sola negatio superaddita.

3 Asserto tertio : vnitas non distinguitur ab ente distinctione reali absoluta, aut modali. Probatur assertio : quia vt nunc constabit, nulla eius distinctionis vtilitas aut necessitas esse potest, cum sola distinctio virtualis prædicata contradictoria vnitati, & enti congrua fundare possit. Cum etiam quia quæuis res, prout realiter distinguitur à quouis alia, habet vnitatem, & est realiter vna; aliās fingi posset, vbitatem hominis v. g. prout condistinctam ab homine realiter, realiter vnā non esse : igitur vnitas entis prout condistincta realiter ab ente, vna est : vel ergo per seipsam realiter, & idem de ente dici poterit : vel per aliud à se realiter distinctum, & de illo alio eandem quæstionem institui : ac proinde vel in eo intentum sequetur, vel infinitus processus vnitatem realiter distinctarum. Dices : vnio vnitur per seipsam realiter, & tamen eius extrema per seipsa realiter non vniuntur : ergo quamuis vnitas entis per seipsam vna realiter sit, non propterea idem de ente dicendum erit. Verum ratio disparitatis in aperto est : idcirco enim extrema vnionis, perinde ac vnio, per semetipsa vnitri nequeunt, quia sunt indifferentia, vt vniuntur, vel non vniuntur : qua indifferentia vnio destituta est : at ens v. g. Angelus non est indifferens, vt vnus, vel non vnus sit : cur ergo, haud secus ac vnitas, per seipsam vnus esse nequeat? Dices secundò : vnitatem vt quod, & propriè vnā non esse; quemadmodum albedo alba non est. Contra tamen, quia multitudo non solum vt quod, verumetiam vt quod multiplex est; multitudo enim hominum, & multitudo Angelorum duæ multitudines sunt : ergo etiam vnitas non solum vt quod & improprie, verumetiam vt quod, & proprie vna erit. Rursus iuxta aduersarios vnitas vt quod, & proprie distinguitur realiter ab ente : igitur vt quod, & proprie secum ipsa eadem erit; cum identitas distinctioni e diametro cor respondeat : cur in seipsa proprie, atque vt quod vna non sit?

4 Asserto quarto : vnitas distinguitur à parte rei distinctione virtuali intrinseca ab ente. Probatur assertio. Tum quia relatio numeri à rebus numeratis more reliquarum relationum prædicamentaliū virtualiter intrinsece distinguitur, vt lib. 3. tract. 6. cap. 17. huius operis ostendimus : ergo & vnitas numero, siue mul-

titudini proportionaliter opposita à re vna virtualiter intrinsece distinguitur. Tum quia duo Angeli v. g. Michael, & Raphael in vnitate æquales sunt, cum vterque omnis compositionis substantialis expers, alicuius verò compositionis accidentalis particeps sit, in entitate verò & perfectione inæquales sunt, & alter altero perfectior est : at æqualitas, & inæqualitas sunt prædicata contradictoria : ergo vnitati, & entitati Angelicæ prædicata contradictoria conueniunt : atque adeò virtualiter distinguuntur.

CAPVT II.

Argumenta contraria Soluuntur.

5 Obiicies contra primam assertionem : proprietas omnis ab essentia, cuius proprietas est, distinguitur : at vnitas nec re, nec ratione distinguitur ab ente : ergo eius proprietas esse nequit. Maior perspicua est : quia nihil suiipsius proprietas esse potest. Minor non minus perspicua videtur : quia ens transcendit omne prædicatū reale : at vnitas cuiusque rei est prædicatū reale : ergo ab ente transcenditur, ab eoque non distinguitur. Confirmatur, & declaratur : vnitas est formalissimè ens, nec enim chymæra est, aliās entis passio esse non posset : ergo si vnitas est proprietas entis, suiipsius proprietas erit. Verum vnitatem, & reliquas proprietates, ac differentias etiam contractiuas entis, ab eo non transcendendi : sed potius virtualiter distingui; tum cap. præcedenti, obiter ostensum est, tum etiam infra lib. 5. tract. 1. fusè ostendetur. Contra secundam assertionem obiicies : vnitas est indiuisio, siue negatio diuisionis : diuisio autem est negatio : vnde vnitas est negatio negationis : cum igitur negatio negationis sit affirmatio, & quid positium : vnitas non negatio, sed quid positium censeretur, quantumvis nominibus negationem experimentibus vsurpetur. Respondent nonnulli cum Agidio 4. Metaphys. q. 6. vnitatem esse negationem diuisionis, id est, positiuæ multitudinis, vnde non esse negationem negationis.

6 Verum hæc responsio non satisfacit, siquidem multitudo explicatur per vnitatem : multitudo enim cum numero concidit : numerus autem omnium consensus est collectio vnitarum : ergo & multitudo : id quod disertè docet B. Thomas 10. Metaphys. text. 6. lect. 4. ibi : *nihil aliud est multitudo, quam aggregatio vnitarum : vnde licet ea, quæ sunt diuisa, multa sint, non habent tamen rationem multorum, nisi postquam huic, & illi attribuitur, quod sit vnum*, hæcenus ille. Multitudo igitur potius per vnitatem, & in ordine ad illam, quam vnitas per multitudinem, & in ordine ad illam, explicanda est. Rursus : vnitas, aut est negatio multitudinis penes positium, quod multitudo inuoluit : & hoc falsum est, quia eiusmodi positium secundum se diuisio non est magis, quam indiuisio : vnitas autem solam diuisionem negat. Aut negat multitudinem penes negationem, quam multitudo importat : in quo sensu B. Thomas ait, vnitatem esse negationem multitudinis in 1. dist. 24. q. 1. art. 3. ibi : *vnum non est priuatio illius multitudinis, quam constituit ; sed multitudinis, quæ negatur esse in ipso, quod dicitur vnum*. Et 1. parte quest. 11. art. 1. ibi : *vnum opponitur multitudini per modum priuationis, vt indiuisum diuiso* : at in hoc sensu, quòd vnitas sit negatio multitudinis, aduersariam solutionem euertit, non sustinet. Dilucidius igitur, & expeditius responderi potest, vnitatem esse negationem

nem negationis : ceterum negationem negationis esse realiter quid positivum, virtualiter tamen ab eo distingui : ac per consequens virtualiter, & secundum se sumptam esse meram negationem. Quod in hunc modum ostendo : toties aliqua duo virtualiter distinguuntur, quoties respiciunt diversa connotata : at carentia tenebrarum, & lux respiciunt diversa connotata ; carentia tenebrarum tenebras, lux autem non tenebras, sed dolorem, & potentiam visivam ; cum sit id, per quod color, si à se distinctus sit, proxime visibilis constituitur : igitur lux, & carentia tenebrarum, & universum negatio negationis, ac affirmatio, siue positio virtualiter intrinsecè distinguuntur. Qui autem distinctionem virtutalem in rebus creatis renuunt, dicant cum Soncinate 10. Metaph. quæst. 4. negationem negationis ratione nostra distingui ab omni positivo : ac proinde unitatem, quæ negatio negationis non est, ratione nostra, & formaliter non esse quid positivum, sed ab eo distingui.

7 Obiicies contra eandem assertionem secundò : quod homo v. g. sit unus, oritur formaliter ex eius vnione, quæ corpus & anima eius coalescunt : at eiusmodi vnio est quid positivum : ergo unitas hominis & cuiusvis alterius compositi quid positivum erit : Tertio : quia punctum per positivum suam entitatem est indivisibile : ergo est unum. Consequentia perspicua est : siquidem unum, & indivisum coincidunt. Antecedens autem in propatulo est : id enim habet unaquæque res per suam entitatem, quod in eius definitione ponitur : at punctum definitur per hoc, quod sit indivisibile versus omnem dimensionem. Quarto : quia unitas est perfectio ; qua ratione Deus unus est : at si in positivo ista non esset, & mera negatio esset, proculdubio perfectionem non concerneret, cum negatio ad imperfectionem potius quàm ad perfectionem attineat. Quintò : quia esto unitas negationem includat, non est, cur eam solam, & non potius eam, & ipsum ens includat : ut docet B. Thomas in 1. dist. 19. q. 4. art. 1. ad 2. ibi : *ipsa essentia entis creati secundum quod est indivisa in se, & distincta ab alijs, est unitas eius*. Verum ad secundum respondeo, vnionem corporis, & animæ esse unitatem quandam respectivam utriusque, atque adeo impropriam, de qua in præsentī sermo non est ; sed de unitate propria, & rigorosa hominis ; quam in vnione partium hominis, aut in alio positivo consistere aduersarij frustra conabuntur. Ad tertium ; aliud est punctum esse indivisibile, siue infectibile realiter ; aliud est, esse indivisum actu : prius enim est quid positivum, & mera radix negationis : posterius verò est negatio, sicuti suprà exposuimus : unitas autem in indivisione non verò in indivisibilitate consistit : unde quamvis punctum per positivum suam entitatem indivisibile sit, non propterea per positivum suam entitatem, sed potius per negationem subsequutam unum erit. Ad quartum ; sicuti esse infinitum, increatum, immensum, perfectiones sunt, ut exploratum est ; cur unitas quamvis similiter in negatione sita sit, perfectio esse nequeat ? Ad quintum suprà cap. præcedenti prope medium satisfactum est.

8 Obiicies contra tertiam assertionem : prædicata contradictoria cum distinctione reali absoluta, aut modali coherent : at enti, & unitati prædicata contradictoria congruunt, ut ad finem cap. præcedentis perstrinximus. Secundò quia omnis negatio distinguitur realiter ab omni positivo : quo enim pacto aliquid simul positivum, & negativum esse potest ? At unitas iuxta nos est vera negatio : ergo ab ente, quod positivum est, realiter distinguitur. Ad primum respondeo : prædicata contradictoria enti, & unitati

convenientia merito solius distinctionis virtualis facta rectè defendi possunt : cum huiusmodi distinctio à parte rei vera distinctio sit, quamvis inter realem, & rationis media. Ad secundum lib. 4. tract. 2. cap. 1 constabit, negationem respectivam, quæ nihil à rebus absolute tollit, eiusmodi quidem est negatio divisionis, non debere distingui realiter ab omni positivo, sed ad summum virtualiter. Contra quartam assertionem, quæ obici possunt, ex dictis facilem solutionem habent.

CAPUT III.

Quotuplex est unitas, & quæ eius radix.

Aristoteles 4. Metaphys. & alibi sæpe varias unitatis species tradit : quarum quæ scitu magis dignæ fuerint, ex in præsentī à nobis breviter exponuntur. Unitas ergo alia est universalis, qua ratio aliqua communis à differentiis individualibus abstrahitur : & hæc iterum generica, aut specifica est : alia est individualis, qua ratio aliqua à pluribus inferioribus abstrahi, in eam diuidi nequit : utramque 1. 8. & 9. Dialecticæ ad amissum exposuimus. Deinde unitas, alia est simplicitatis, quæ partes componentes excludit ; qua ratione natura Angeli una est, alia est compositionis, quæ partes distinctas, & unitas postulat ; qua ratione natura hominis una est : siue ut B. Thomas loquitur 1. p. q. 6. art. 3. unitas simplicitatis est, quæ res est indiuisa solo actu. Rursus unitas alia est per se, alia per accidens : unitas per se est, quæ substantia aliqua completa per simplicitatem, aut compositionem una est, ut homo, Angelus, &c. unitas per accidens est quævis alia, ut album, domus, respublica, &c. Demum unitas transcendentalis est quæcumque earum, quas hucusque exponimus. Porro autem radix cuiusque unitatis, est entitas eius rei, quæ una dicitur : radix enim proprietatis est essentia : unitas autem est proprietas entitatis, & hæc eius essentia : radix ergo unitatis entitas est : atque ut per singulas unitates percurram, quis non conspiciat, radicem unitatis universalis esse entitates singularium inter se similes : cum huiusmodi similitudo actum intellectus fundet, per quem inferiora in unum extrinsecè confunduntur ? Rursus, quod natura Petri una unitate individuali, & hæc numero sit, nonne ipsamet radix est : cum ne de potentia Dei absoluta simul plures, & non una numero esse possit ; quidquid sit, an per hanc, illamve singularitatem indifferenter una, & indiuisa esse possit. Præterea entitas, siue essentia hominis simplicitatis ; & entitas, atque essentia Angeli compositioni repugnat : ergo illa est radix unitatis per compositionem, & hæc unitatis per simplicitatem. Eadem ratione conuinci potest, unitatem per se, & per accidens in essentia entis per se, & per accidens radicari.

Verum Thomistæ nobis negotium in re alioqui clarissimâ facessunt, apud quos nihil celebrius, quàm radicem, siue principium indiuiduationis esse materiam signatam quantitate : per quantitatem autem, qua materia sigillatur, per plures eorum intelligunt non quantitatem materialem solum, verum etiam physicam, seu accidentibus sensibilibus affectam. Rursus materiam quantitate sigillari censent nonnulli perinde esse, ac eam quantitate affici : alij verò perinde esse, ac eam fortiri modum aliquem, per quem hanc determinatam quantitatem respiciat, & exposcat. Ita B. Thomas 1. p. q. 3. art. 3. ad 3. & in 4. dist. 13. q. 14 art. 1. q. 2. & alibi sæpe, Caietanus de ente, & essentia cap. 2.